

השתחרר לה הטרויטר

**חנה הייזלר יזמת 'רוח
הפקות' שניהלה במשך
שנים את הקתדרה
העממית, מספרת
על עצמה... קצת**

מתחרה שלהם וזה לא פשוט", היא מצהירה בנועם קול: עשר שנים, בין השנים 1997 עד 2007, ניהלה הייזלר את הקתדרה העממית בבית התרבות ברחובות, "בהצלחה רבה, היא הפכה למודל לקתדרות אחרות", היא פוסקת, ככה בטבעיות, ללא שמץ ענווה מעושה ומבארת, כי הקתדרה היא מוסד א-פורמאלי שמצוי תחת המחלקה לחינוך מבוגרים של משרד החינוך וגם מוסד עירוני "תחת עיריית רחובות".

כוחו של גורל ורצון - נישואים לחבר ילדות

חנה הייזלר נולדה ברומניה ועלתה ארצה בהיותה בת שש. לדבריה, היא הנדסאית מכונות, מקצוע שלמדה במכללת 'אתגר'. בת עשרים ואחת נשאה לחבר הילדות שלה, זאביק הייזלר, כיום בעל מוסך לחשמל ולמיזוג אוויר ברכב, 'טכנו-אור', ברחובות. "פגשתי אותו בגיל תשע והתאהבתי בו אז.. אני רואה פה חיבורי גורל ולא יעזור כלום. רציתי אותו. ההורים שלי היו ניצולי שואה ולא נתנו לי לעשות כלום, לנסוע לטיולים, לצאת מרחובות - והוא היה והיה לו כל מה שהיה אסור לי לעשות. היה לו כלב זאב, הוא צלל וצולל עד היום, רוכב אופנועים מקצועי שזכה בפרסים. פחדתי לנגוע בכלב. הוא שחרר אותי. אמר לי, 'מה זה את לא שוחה?' ובהריון ראשון הלכתי ללמוד שחייה; בהריון השני אמר לי, 'איך זה את לא נוהגת?' והלכתי ללמוד נהיגה ובחודש התשיעי הוצאתי רישיון נהיגה. הוא גילם לי את החופש ולא רציתי אף אחד אחר מלבדו. השתחרר לי הטריגר הזה שהיה סגור בי".

וכיום יש לחנה ולזאביק הייזלר שלושה בנים. הבכור, משה, נשוי וחוזר בתשובה ועובד עם דרדקים של חב"ד בקריית מלאכי לשם

כתבה וצילמה ורדה טלמור

האדם הוא תבנית ביתו. ביתה של חנה הייזלר, למשל, משקף את גבירתו ואילו היא, משקפת את ביתה. דירה מרווחת בקומה ראשונה של בית מגורים מטופח, פריטי ריהוט בסגנון עתיק מפוזרים בסלון ובפינת האוכל שפעם הייתה מעין חדר משפחה שבו צפו בני הבית במיודעתנו, הטלוויזיה, שעבר הסבה לטובת לוק רחב יותר של חדר האורחים עם רצפה חפה משטחים נשקפת אל המטבח הלבן הבהוק כמעט כמו הוילון שבסלון והחלונות שעשויים סטייל פרזול בלגי שדרכם נשקפים צמרות העצים הקטנים שהייזלר שתלה ומצפה לצמיחתם בכיליון עיניים.

את מה שעושה חנה הייזלר, יזמית בנשמה ומי שניהלת את הקתדרה העממית ברחובות במשך עשר שנים, במו עשרת אצבעותיה האישיות וללא תמיכה מכל גורם אחר, ניתן להגדיר כמפעל תרבות עירוני שניזון ומנוהל על ידי אדם אחד: הייזלר, היא שמביאה לעיר מרצים נחשבים במגוון תחומים נרחב, כמו הפסיכואנליטיקן יורם יובל, את הד"ר חיים שפירא, את רוני רמון שגרפה רבים לשמוע את מה שיש לה לומר; הייזלר יזמת ועורכת טיולים בני יום במקומות אטרקטיביים בארץ ולאחרונה גם פלשה לסוירים בחו"ל. מה מריץ אותה, מה...:

"קודם כל אני אוהבת להפגיש אנשים וליצור להם חווייה משותפת, אם על ידי אירוע או על ידי טיול. אני רואה אנשים, אני מקשיבה - אני סקרנית ללא תקנה - מכל משפט שאני שומעת, גם מאנשים שנמצאים במרפאת קופת חולים, אני כבר תופרת סיפור. ממש הראש שלי על גלגלים. ואני מעיזה. כמו לעזוב מקום עבודה מסודר ולפתוח יזמות חדשה ולעמוד מול העירייה כאילו...אני עכשיו

את ההרגשה, שאני בדרך הנכונה".
"אני מביאה כל מיני סופרים בעלי שם, אנשי רוח מעניינים, או מרצים אטרקטיביים נוספים. כל פעם יש משהו חדש. אני משתדלת שיהיה מין מפגש חברתי, מינגלינג, עם כיבוד קל לפני ההרצאה עצמה. אני מרגישה, שהאנשים אוהבים את המפגשים הבלתי אמצעיים האלה. אני עושה את זה במסגרת הזמן שלי, התכנון שלי והמינון שמתאים לי וזה גורם לי הרבה סיפוק: אני מאוד אוהבת את תחושת החופש הזאת והעצמאות שיש לי".

הייזר עורכת במכון וייצמן סדרות מפגשים בשם 'תרבות שישי'. אחד המרצים המבוקשים יותר, שהרצאותיו גודשים את האולם בקהל של 500 איש שמגיע מרחובות ומהסביבה – אפילו אנשי מודיעין וראשון לציון מגיעים – הוא הפרופסור יורם (ליבוביץ) יובל, נכדו של איש הרוח הידוע, הפרופסור ישעיהו ליבוביץ. הפרופסור יובל, פסיכואנליטיקאי, פסיכיאטר וחוקר מוח, שעומד בראש המכון לחקר רגשות באוניברסיטת חיפה – ובוגר הדוקטורט הכפול של בית הספר לרפואה של האוניברסיטה העברית בירושלים והמחלקה לניורוביולוגיה של מכון וייצמן למדע ברחובות – גדל ברקע דתי וחזר בשאלה. נתן עד עכשיו שתי הרצאות תחת הכותרת 'שיחות בין מוח ונפש' (בתחילת ינואר ממש מתוכננת ההרצאה הבאה שתעסוק באיך המדע מסביר את החלומות). "לאור דרישת הקהל", כך הייזר, "יוגדלו מספרי ההרצאות שלו בעתיד".

מרצה אחר הוא ד"ר חיים שפירא בעל שני דוקטורטים, למתמטיקה ולהוראת המדעים,

מלמד, מרצה בכיר ודיקן הסטודנטים בחוג לכלכלה במכללה למינהל בראשון לציון – וגם פסנתרן מחונן. מרצה מבוקש ביותר בנושאים של פילוסופיה ואגדות ילדים, תורת המשחקים, חכמי יוון וסין. הייזר פגשה את ד"ר שפירא קרוב לתחילת עבודתה בקתדרה העממית, אז שמעה על מרצה "מאוד אטרקטיבי עם מבטא רוסי במכללה למינהל". נסעה לשמוע אותו ונשבתה בקסמו וערכה איתו ארבע סדרות בקתדרה. "בשנים האחרונות הוא הפך להיות כוכב וגם המחיר שלו עלה בהתאם, הוא נבחר שלוש פעמים למרצה המצטיין של המכללה למינהל וה'גלובס' וה'דה-מארקר' בחרו בו כמרצה העסקי המבוקש ביותר". ואז, לכשתפתחה-הקימה את 'רוח הפקות', חידשה איתו את הקשר.

ועוד בין הפרויקטים, 'סמינר מלמד, סמינר מטייל', שכולל הרצאות מקדימות על מדינה מסוימת שעוסקת במאפיינים את אותה מדינה, כמו מוסיקה, אמנות, הסטוריה וגם גיאוגרפיה באיטליה, ולאחר מכן נסיעה לאותה ארץ ו"זה עובד על העיקרון של היכרות מוקדמת בין האנשים שנוסעים לחוות את הטיול, ובקרוב – מוסקבה וסנט-פטרסבורג.

"היום אני מתקרבת ל-60", היא סחה, "ואני מרגישה שעדיין יש לי בטן מלאה של רעיונות ורצון ליצור, מפגשים מעניינים, עוד אירוע. להפגיש בין אנשים – וזה מדיר את שתי". וזה, נראה לי, אולי, נושא לשיחה פעוטה עם הפרופסור יורם יובל.

עבר מרחובות לפני כחודש. בהתאם, ביתם של ההייזרים הוא כשר למהדרין וחנה מקדישה את רוב זמנה הפנוי לחמשת ילדיה. השני, רועי, שזכה באליפות בתחרות אגרוף תאילנדי בארצות הברית הוא בעל מכונים ללימוד הספורט הזה ברחובות ובאשדוד – בשעות הערב, איש מכירות בשעות הבוקר. השלישי, עומר, איש עסקים ששם את משכנו בברצלונה ומגיע אחת-או שתיים לשנה ארצה. "התמרון הזה להפגיש בין שלושתם יחד זה לא משימה פשוטה", היא מחייכת כשהיא מצביעה על השוני שבין שלושת צאצאיה, "אחד עם גיטרה ועגיל באוזן, איש חב"ד – ומאמן אגרוף תאילנדי. לחבר בין שלושתם זה לא פשוט, אבל זה האור של חיי וזאת העבודה הכי קשה שלי, יותר מאירוע של חמש מאות איש".

כוחו של רצון -

מנהלת הקתדרה העממית

ארבע שנים עבדה הייזר כשרטטת, מקצוע אותו למדה בקורסים שונים, במחלקה להוראת המדעים במכון וייצמן, עסקה בפרויקט שיוזם האמן יעקב אגם, של הכנת חוברות לגני ילדים. כאשר התכנית

עמדה להסתיים, כי לא היו תקציבים, לדבריה, הצוות התפזר. ומכיוון, שתמיד הייתה התרבות ניקית של החבר'ה, נרשמה לכמה חוגים בקתדרה העממית ברחובות. לאה טנא המנוחה, מי שהייתה המנהלת של הקתדרה אותה תקופה "זיהתה בה פוטנציאל ארגוני בתחומים שהקתדרה עסקה בהם" וחנה החלה לעזור לה, תחילה בהתנדבות, בטלפונים, מה שהביא להצעה קונקרטיית יותר של עבודה חלקית בשיווק סדרת המנויים של 'קפה

תרבות', תמורת תשלום. עם הצלחת שיווק הסדרה הייזר עברה לשמש כרכזת שלה, עסקה בבחירת התכנים ובהמשך השיווק. וכשטנא פרשה, שוקי קרומר, אז מחזיק תיק התרבות בעירייה, הציע לחנה לתפוס את מקומה של טנא ולנהל את הקתדרה, דבר שעשתה לאורך עשר שנים, כאמור. בתקופה הזו מספר הלומדים בחוגים השונים של הקתדרה למעלה מאשר הכפיל את עצמו, הייזר מספרת. כשהגיעה למקום היו רשומים בו כאלפיים לומדים וכשעזבה – חמשת אלפים וגם נוצרו יחסי קירבה בינה לבין הלומדים שהיו "עולים אליה לרגל" כדי לשמוע בעצתה באשר למידת התאמתם לחוגים המוצעים. "הקתדרה אז התחילה לעשות שם לעצמה ויחסית לכמות התושבים בעיר היא הייתה גדולה יותר מאשר הקתדרה בתל-אביב", נימה של גאווה מתגנבת לקולה.

ואז, לפני ארבע שנים פרשה והקימה את מה שהיא קוראת לו, 'רוח הפקות', יזמות של אירועי תרבות.

"רוח.... הפקות"

הייזר. "זאת יזמות חדשה, שעונה על צורך שבא מהאוכלוסייה, למפגשים משותפים, לחוויות משותפות, לסיורים חווייתיים, ואני מקשיבה לצורך הזה שמגיע, יש לי נטייה להקשיב לו, להתחבר אליו ולתת לו מענה בצורה של טיולים חווייתיים, מוזיקליים אמנותיים. היצירה והתוכן יוצקים משמעות לחיים שלי. נותנים לי הרגשת סיפוק חבויה ואני מקבלת גם היזון חיובי מהאנשים שנותנים לי